

ROMAN

Het geheim
van
Pembrooke Park

JULIE
KLASSEN

Julie Klassen

*Het geheim van
Pembroke Park*

Roman

Vertaald door Lia van Aken

Voorhoeve

Andere romans van Julie Klassen:

Onvoorwaardelijk

De apothekersdochter

De stille gouvernante

De jongedame in het poorthuis

De dienstmeid van Fairbourne Hall

De juffrouw uit Devonshire

De dansmeester

© Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2015

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

www.kok.nl

www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Secret of Pembroke Park* bij Bethany House Publishers, 11400 Hampshire Avenue South, Bloomington, Minnesota 55438, USA

© Julie Klassen, 2014

Vertaling Lia van Aken

Omslagillustratie Bethany House Publishers

Omslagontwerp Dik Hendriks

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 297 2363 3

ISBN e-book 978 90 297 2364 0

NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Proloog

Londen, Engeland

Mei 1817

Verlegen ging ik aan tafel zitten tegenover de man die ik zo bewonderde. Ik wilde dat ik meer werk had gemaakt van mijn uiterlijk. Maar mijn onderhoud met de huishoudster was uitgelopen, zodat ik maar net genoeg tijd had gehad om mijn gezicht te wassen en mijn haar opnieuw op te steken in een simpele wrong. Ik was van plan geweest om een nieuwe avondjurk aan te trekken – van goudkleurig satijn met rode rozen over het hele lijfje geborduurd – maar in plaats daarvan was ik in de effen ivoorkleurige japon geschoten die ik gewoonlijk droeg. Die had veel minder sluitingen, dus kon ik hem sneller aantrekken.

Ik keek naar mijn mooie jongere zus, wier haar was gekruld en opgemaakt door mama's kamenierster. Louisa droeg de smaragdgen ketting die ik had willen dragen, want die kleurde zo mooi bij haar nieuwe jurk, verklaarde ze. Ze had gezegd: 'Je weet dat jij geen zier om mode geeft, Abigail, dus zeur niet. Jij mag mijn korallen om. Die zullen prachtig staan bij de japon die je altijd draagt.'

Ik realiseerde me heus wel dat het eigenlijk niet belangrijk was hoe goed ik eruitzag. Gilbert Scott en ik kenden elkaar al vanaf dat we kinderen waren. Hij wist hoe ik eruitzag zonder een spoor van poeder, met een gave huid of met puistjes, met mijn haar opgestoken of los of in de war. We groeiden op als vrienden en burens tijdens de onbeholpen stadia van de kindertijd tot in de volwassenheid. De tijd voor eerste indrukken was al lang voorbij.

Maar toch, dit was zijn afscheid. Pas over een jaar zou ik hem

weer zien, en ik wilde dat zijn laatste herinnering aan mij een goede was. Ik koesterde een geheime hoop. Als Gilbert terugkeerde na zijn studie in het buitenland zou hij me misschien eindelijk ten huwelijk vragen.

Meer dan een uur lang genoten onze twee families in de eetkamer van de Scotts van een heerlijke maaltijd met meerdere gangen. Warme en vriendelijke conversatie vloede vlot rond de tafel. Maar ik merkte nauwelijks op wat ik at.

Ik wendde me tot Gilberts zus en vroeg: 'Hoe gaat het met het tijdschrift?'

'Heel goed, vind ik.' Susan glimlachte en keek naar haar broer. 'Bertie, je moet een verslag van je reizen schrijven tijdens je afwezigheid.'

'Voortreffelijk idee, schat,' zei Susans man met een goedkeurend knikje. 'Stuur ons maar een paar schetsjes voor bij het stuk, dan publiceren we het.'

Gilbert schudde zijn hoofd. 'Ik zal mijn handen vol hebben aan mijn studie, Edward, maar toch bedankt. Susan is de schrijver in de familie, niet ik.'

Gilberts vader sprak aan het hoofd van de tafel. 'Maar je zult ons toch wel schrijven, jongen? Je weet dat ik... dat je moeder zich anders zorgen maakt.'

In de ogen van mevrouw Scott verschenen pretlichtjes. 'Dat klopt, schat. *Ik* zal me zorgen maken. Maar jij niet?'

'Nou, misschien een beetje...' Hij wenkte de butler om zijn wijnglas nog eens vol te schenken. Alweer.

Over mijn glas heen ontmoette ik Gilberts blik en we deelden een stiekem lachje.

Meneer Scott sprak mijn vader aan. 'Zeg, Foster, heb jij niet geïnvesteerd in die bank die vandaag in de krant werd genoemd – die bank die in de problemen zit?'

'Dat... klopt inderdaad. Mijn zwager is een van de partners. Maar hij verzekert me dat het slechts een kleine tegenslag is. Alles komt goed.'

Vader keek mij waarschuwend aan en ik dwong me tot een

geruststellende glimlach. Dit was de tijd noch de plaats om over financiën te spreken. En ik wilde geen domper op Gilberts afscheid zetten.

Toen de maaltijd afgelopen was, bleven de mannen achter om te roken en port te drinken, terwijl de dames zich terugtrokken in de salon.

Maar Gilbert bleef niet bij de andere heren. In plaats daarvan vroeg hij me met hem mee te gaan naar de bibliotheek.

Ik stemde toe en mijn hart begon bij elke stap een beetje harder te bonzen.

Alleen met Gilbert in de kaarsverlichte ruimte herinnerde ik mezelf eraan normaal te ademen. We stonden heel dicht bij elkaar aan de hoge bibliotheektafel, met verdraaide hals om de zorgvuldige tekeningen van een kerkgevel in klassieke stijl te bestuderen. Gilbert had de zilveren medaille van de Royal Academy gewonnen voor de tekening. En een gouden medaille voor zijn ontwerp van een stadhuis. Voor zijn prestaties had Gilbert een reisbeurs van de academie gekregen om architectuur te bestuderen in Italië. Ik was zo trots op hem.

‘Op het laatst heb ik het ontwerp veranderd om een voor-
namer front te scheppen,’ legde Gilbert uit. ‘Met een Korintische
zuilengang van zes kolommen breed, gebaseerd op het Pantheon
in Rome. En zie je die torenspits daar? De bovenkant heb ik zo
ontworpen dat hij op een miniatuur tempeltje lijkt...’

Hij praatte enthousiast, maar deze keer luisterde ik niet echt. Mijn belangstelling was afgedwaald van de tekening naar de man zelf. Nu hij zijn ogen op zijn prijswinnende ontwerp gericht hield, voelde ik me vrij om zijn profiel te bekijken en mijn blik te laten rusten op zijn trekken – zijn kaak was scherper dan me ooit was opgevallen, zijn jukbeenderen werden omlijst door lange, modieuze bakkebaarden, zijn lippen waren dun, maar expressief als hij sprak. Ik bedacht dat ik kon proberen hem te schetsen, maar twijfelde aan mijn vermogen om hem recht te doen. En hij rook ook lekker. Naar pimentlotion, dacht ik. En munt.

Toen hij zich naar voren boog om op een detail van de teke-

ning te wijzen, drukte zijn brede schouder, elegant in avondkleding, tegen de mijne. Ik voelde zijn warmte door mijn dunne mousseline en sloot mijn ogen om van de sensatie te genieten.

‘Wat vind je?’

‘Hmm?’ Ik deed mijn ogen open, geërgerd dat hij had gemerkt dat ik niet luisterde.

‘Van die torenspits?’

Persoonlijk vond ik het een beetje veel, maar ik hield mijn mond. In het verleden had ik vaak mijn mening gegeven of een suggestie, maar het ontwerp had al een medaille van de Royal Academy gewonnen. Wie was ik dan om hem tegen te spreken?

‘Prachtig,’ prevelde ik. Het was een onbenullige, nietszeggende, vrouwelijke opmerking. Iets wat Louisa had kunnen zeggen. Maar in zijn overwinningsroes leek het hem niet op te vallen.

Ik keek over mijn schouder. Door de openstaande bibliotheekdeur kon ik in de salon van de Scotts naar binnen kijken. Daar stak Susan haar arm door die van haar man, terwijl ze met mijn moeder stonden te praten. Mijn ouders leidden heel verschillende levens; vader was druk met zijn club en investeringen. Moeder met haar gezelligheidsbezoeken, liefdadigheid en echtgenotenjacht voor Louisa. Nee, ik wilde niet zo’n huwelijk als mijn ouders. Maar een leven als dat van Susan, zij aan zij werkend met degene van wie je hield... Ja, dat leek me ideaal.

Met die hoop keek ik op naar Gilbert. Hij had mijn blik naar zijn pasgetrouwde zus gevolgd. Even keek hij me in de ogen, toen sloeg hij ze neer, zijn adamsappel schoot op en neer, zijn vingers rolden afwezig de hoek van zijn tekening op.

Toen ik zijn zenuwachtige aarzeling opmerkte, begon mijn hart te bonzen. Was het ogenblik gekomen? Ging hij me ten huwelijk vragen?

Hij begon: ‘Je weet dat je veel voor me betekent, Abby. En ik besef dat je misschien verwacht...’

Hij brak zijn zin af en hij slikte. Had hij mijn verwaande gedachten geraden?

‘Nee, nee. Ik verwacht niets,’ verzekerde ik hem, en bij mezelf voegde ik eraan toe: *Nog niet.*

Hij knikte, maar keek me niet aan. ‘We zijn al lange tijd vrienden, jij en ik, maar je moet weten dat ik... Dat met alle kansen die zich kunnen voordoen in het komende jaar dat ik weg ben, ik vind dat we ons geen van beiden moeten ketenen met beloften.’

‘O.’ Ik knipperde met mijn ogen, er zonk een steen in mijn maag. Misschien probeerde hij me alleen te beschermen, hield ik mezelf voor. Hij had ongetwijfeld mijn beste belangen op het oog. Ik lachte gedwongen. ‘Ja, je hebt volkomen gelijk, Gilbert. Dat lijkt me heel logisch.’

Gilberts moeder kwam de bibliotheek binnen. ‘Ik dacht wel dat ik jullie tweeën hier zou vinden,’ zei ze. ‘Kom toch. Er wordt koffie opgediend en daar heeft je vader heel veel van nodig.’ Mevrouw Scott klopte haar zoon op de arm. ‘Hij is vreselijk trots... maar hij vindt het zo moeilijk je te zien gaan.’

Ik ook, dacht ik.

Later, toen de avond ten einde liep en mijn ouders meneer en mevrouw Scott bedankten voor het etentje, ging ik op zoek naar Gilbert, in de hoop onder vier ogen afscheid van hem te kunnen nemen. Maar ik vond Gilbert en mijn zus verstopt in de vestibule, alleen.

Mijn hart werd zwaar toen ik zag dat Louisa Gilbert iets overhandigde. Ze zei: ‘Een aandenken aan mij.’

Hij stopte het in zijn portefeuille en stak die weg, terwijl zijn blik voortdurend op haar knappe gezicht bleef rusten. Toen glimlachte hij en gaf Louisa’s hand een kneepje.

Duizelig wendde ik me af en wachtte niet om zijn reactie te horen.

Wat had Louisa hem gegeven? Een miniatuur? Een oogminiatuur? Een lok haar gezet in een ring? Ik had Gilbert niets aan zijn vinger zien doen, alleen in zijn portefeuille. Het was stellig niet zoiets belangrijks – niets wat wees op een verkering of een verloving. Al had Louisa een bakvisverliefdheid voor onze buur-

man opgevat, dat wilde niet zeggen dat Gilbert haar gevoelens beantwoordde. Hij was waarschijnlijk te beleefd om haar geschenk te weigeren, wat het ook was.

Toch had ik grote moeite om te glimlachen en normaal te doen toen iedereen zich korte tijd later bij de deur verzamelde om afscheid te nemen en Gilbert succes en een goede reis te wensen.

Gilbert pakte mijn hand, de oude broederlijke tederheid kwam terug in zijn gezichtsuitdrukking. ‘Abby. Jij zult me niet vergeten, dat weet ik. En ik zal jou nooit vergeten. Je vader heeft me toestemming gegeven om te corresponderen met jou en je zus. Zul je mij schrijven?’

‘Als je dat wilt.’

Hij drukte mijn hand warm, schudde toen mijn vader de hand en maakte mijn moeder aan het blozen door haar op de wang te kussen. Hij aarzelde toen hij bij Louisa kwam, die zedig haar hoofd had gebogen. Hij maakte zich ervan af met een buiging en een gepreveld: ‘Juffrouw Louisa.’

Ze keek naar hem op van onder haar lange wimpers en ik zag de veelzeggende vonk in haar ogen, al zag niemand anders het.

Wanneer is het veranderd tussen hen? vroeg ik me af. Louisa was altijd het vervelende kleine zusje geweest, iemand om te plagen of uit de weg te gaan. Haar haar was om aan te trekken – niet om te krijgen als liefdesgeschenk.

Ik had gewenst dat Gilberts jaar van afwezigheid om zou vliegen. Nu was ik daar niet meer zo zeker van.

Ik had me verheugd op het leven na zijn terugkeer – een leven waarin hij een belangrijke rol speelde.

Ineens leek de toekomst een stuk minder zeker.

1

10 maanden later
Maart 1818

Het sieradendoosje lag open tussen hen in op het bureau, de groene smaragden schitterden tegen de zwart fluwelen voering. De ketting en de bijpassende armband waren doorgegeven aan de Fosterkant van de familie. De familie van haar moeder had geen kostbare edelstenen om door te geven. En binnenkort zou geen van beide kanten meer iets hebben.

Haar vader klapte de cassette dicht en Abigail kromp in elkaar alsof ze werd geslagen.

‘Neem maar afscheid van de familiejuwelen,’ zei hij. ‘Ik denk dat ik die samen met het huis zal moeten verkopen.’

Abigail stond voor haar vaders bureau en klemde haar handen ineen. ‘Nee, papa, niet de juwelen. Er moet een andere manier zijn...’

Bijna een jaar was verstreken sinds Gilbert Engeland had verlaten en Abigail was drieëntwintig geworden. Toen ze een onzekere toekomst had voorspeld op de vooravond van zijn vertrek, had ze meer gelijk gekregen dan ze had kunnen vermoeden.

Wat had ze gedacht? Dat ze een groot huis met personeel kon leiden betekende niet dat ze verstand had van investeringen. Ze was het soort mens dat gewoonlijk de dingen zorgvuldig overwoog en grondig onderzoek deed voordat ze handelde – of het nu ging over het kiezen van een nieuwe naaister of het aannemen van een nieuw dienstmeisje. Abigail was de praktische dochter achter de schermen en was er altijd trots op geweest dat ze gegronde, rationele besluiten nam. Dat was de reden dat haar moeder een groot deel van de leiding van de huishouding aan

haar overliet. Zelfs haar vader was op haar mening gaan ver-
trouwen.

Nu stonden ze voor een financiële ondergang – en het was haar schuld. Iets meer dan een jaar geleden had ze haar vader aangespoord om te investeren in de nieuwe bank van oom Vincent. De broer van haar moeder was haar enige oom en Abigail was altijd gek op hem geweest. Hij was charmant, enthousiast en een eeuwige optimist. Hij en zijn partners, de heren Austen en Gray, bezaten twee banken en hadden een derde willen openen. Oom Vincent had haar vader gevraagd voor een groot bedrag garant te staan en op advies van Abigail had hij toegestemd.

De banken waren aanvankelijk een succes. Maar de partners leenden excessieve, onverstandige bedragen en leenden soms aan elkaar. Ze verkochten één bank, maar hadden moeite om de andere boven water te houden. De nieuwe bank was in november gesloten en een week geleden was de originele bank failliet gegaan en waren de partners bankroet verklaard.

Abigail kon het nog steeds amper geloven. Haar oom was er zo zeker van geweest dat de banken zouden bloeien en door hem had Abigail het ook geloofd.

Aan zijn bureau gezeten legde haar vader het sieradenetui opzij en liet zijn vinger door het rekeningenboek glijden.

Abigail wachtte met vochtige handpalmen en dof bonzend hart zijn vonnis af.

‘Hoe erg is het?’ vroeg ze handenwringend.

‘Erg. We zitten niet aan de grond en jij en Louisa hebben jullie bruidsschat nog. Maar het leeuwendeel van mijn kapitaal is weg en daarmee de rente.’

Abigail kreeg kramp in haar maag. ‘Het spijt me zo, papa. Echt,’ zei ze. ‘Ik dacht echt dat oom Vincent en zijn partners succes zouden hebben.’

Hij streek met een vermoeide hand over zijn magere, knappe gezicht. ‘Ik had me niet door jullie tweeën moeten laten overhalen. In het verleden heb ik zijn andere ondernemingen failliet zien gaan. Maar jij hebt altijd een goed verstand gehad, Abigail.

Ik dacht dat ik op je oordeel kon vertrouwen. Nee, ik zeg niet dat het helemaal jouw schuld is. Ik verwijt het mezelf net zo goed. En Vincent natuurlijk.'

Nu ze haar vader zo diep teleurgesteld en gedesillusionneerd zag – in haar en in het leven – voelde ze zich ziek van schuld en spijt. Oom Vincent gaf de schuld aan zijn partners en hun risikante leningen. Maar uiteindelijk, ongeacht wie de schuldige was, bleef het feit dat Charles Foster ermee ingestemd had garant te staan. Hij was niet de enige die geld verloor toen de bank failliet ging, maar hij verloor wel het meest.

Haar vader schudde zijn hoofd, met een bittere trek om zijn mond. 'Ik weet niet hoe ik Louisa moet vertellen dat ze toch haar uitgaansseizoen niet krijgt. Zij en haar moeder rekenen er helemaal op.'

Abigail knikte zwijgend. Het Londense uitgaansseizoen was bekend jachtterrein voor rijke echtgenoten. Ze hoopte dat Louisa's gretige verlangen om mee te doen betekende dat ze niet wachtte op Gilbert Scott. Als Louisa en Gilbert inderdaad een overeenkomst hadden, had Louisa het duidelijk geheimgehouden voor hun moeder, die vastbesloten was haar jongste een spectaculair uitgaansseizoen te geven. Met haar negentien jaar was Louisa op de top van haar schoonheid – dat verklaarde hun moeder althans, die volhield dat dit het perfecte ogenblik was om een gunstige partij voor haar te vinden.

Haar vader leunde met een verslagen zucht achterover in zijn stoel. 'Als er maar een manier was om het huis niet te hoeven verkopen, maar hoeveel we er ook allemaal van houden, het is te groot en te duur. Chic zijn kost nu eenmaal handen met geld.'

Om nog te zwijgen van wat het kostte om een Grosvenor Square-levensstijl te handhaven en zich te gedragen als adel, terwijl ze in werkelijkheid slechts van stand waren, zonder titel of land. Als welgesteld man had haar vader nooit in zijn leven hoeven werken. De familie had geleefd van de rente van zijn erfenis. Geld dat hij verstandig had geïnvesteerd – tot nu.

Opnieuw hoorde Abigail in haar hoofd Gilberts voorstel om

‘ons niet te ketenen met beloftes’ weerklinken en ze trok vastberaden haar schouders naar achteren. ‘Ja, papa. We zullen het huis moeten verkopen, maar niet de familiejuwelen. Niet als er een andere optie is...’

Korte tijd later vroeg vader mama en Louisa bij hen in de studeerkamer te komen en poogde hij de situatie uit te leggen. Hij wierp de schuld niet op haar, merkte Abigail op, maar het weten dat hij haar voor een deel verantwoordelijk hield voor hun hachelijke situatie gaf haar een ellendig gevoel.

Toen hij uitgesproken was, protesteerde Anne Foster: ‘Ons huis verkopen?’

‘Weet u, mama, dat hoeft niet zo erg te zijn,’ zei Louisa. ‘Grosvenor Square is niet meer zo chic als het eens was. Ik heb prachtige huizen in Curzon Street gezien die ons goed zouden passen.’

‘Curzon Street?’ echode vader. ‘Dat zal niet mogelijk zijn, kind.’

‘Ik denk dat het verstandiger is om ergens anders te bezuinigen,’ zei Abigail. ‘In een kleinere stad of zelfs op het platteland, waar veel minder druk is om een leger aan bedienden te hebben, grote diners te geven en japonnen naar de laatste mode te dragen.’

‘Het platteland?’ Louisa trok haar mooie neus op alsof ze een muis in haar soep had gevonden. ‘Tenzij je het over een voorname landhuis hebt, met feestweekeinden, en vossen jagen en doolhoven...’

‘Nee, Louisa, helaas niet. Iets kleiner.’

‘O, waarom moest dit gebeuren?’ kermde mama. ‘En Louisa’s uitgaansseizoen nu? Haar bruidsschat? Is het allemaal weg? Krijgt onze jongste dochter dan helemaal geen kans?’

‘Dat heb ik niet gezegd. Nee. Louisa krijgt haar seizoen.’ Vader wierp een ongemakkelijke blik naar Abigail, die vlug haar blik

afwendde. ‘We schrapen genoeg bij elkaar voor Louisa’s japonnen en spullen. Ik neem aan dat we wel een paar maanden bij je tante Bess zullen mogen logeren?’

‘Natuurlijk. Maar... ik begrijp het niet. Ik dacht dat je zei dat er niet genoeg geld zou zijn.’

Met een nieuwe blik op Abigail begon vader: ‘Abigail is zo vriendelijk geweest –’

Maar ze onderbrak hem. ‘Ik heb papa geholpen een paar manieren te vinden om te bezuinigen. Een paar potjes die we opzij hadden gezet als... appeltje voor de dorst. En een paar dingen die we kunnen verkopen –’

‘Niet je vaders smaragden!’

Abigail schudde haar hoofd. ‘Nee, niet de smaragden.’

Haar moeder knikte resoluut. ‘Mooi. Louisa moet haar kans krijgen om die te dragen, net als jij die hebt gehad.’

Abigail merkte opgelucht op dat haar moeder ervan afzag eraan toe te voegen: *‘hoe weinig jij er ook aan hebt gehad,’* of iets dergelijks.

Abigail lachte gedwongen. ‘We zullen genoeg bij elkaar schrapen om Louisa een prachtig uitgaansseizoen te geven. Het seizoen dat ze verdient.’

Even staarde haar moeder haar aan alsof ze een vreemde taal sprak. Abigail was bang dat ze door zou vragen naar de bron van het geld – misschien zelfs zou opperen dat Abigails bruidsschat gebruikt kon worden als extra pot, aangezien *zij* die niet langer nodig had. Om die in stilte vrijwillig op te offeren – zoals Abigail onder vier ogen aan haar vader had gedaan – was één ding, maar het was iets heel anders en vernederend om te horen te krijgen dat een bruidsschat aan haar verspild was.

Nu iets vriendelijker knikte haar moeder slechts. ‘En zo hoort het ook.’ Ze kneep in Louisa’s hand. ‘Zie je, kind, nu krijg je toch je seizoen. Wat heb ik je gezegd? Dit jaar ontmoet je de knapste en rijkste jongeman met de beste connecties. Ik weet het gewoon!’

En zo, terwijl mevrouw Foster en Louisa jurken pasten, begon

Abigail haar gedesillusioneerde en teleurgestelde vader te helpen een beter betaalbare woning te vinden.

Abigail nam contact op met een makelaar en informeerde naar een geschikte woning. Maar er was niets wat beantwoordde aan haar moeders idee van ruim comfort *en* paste in Abigails voorzichtige financiële beleid. Ze had verscheidene huizen afgewezen als te groot voor hun inkomen.

Op een middag vond Abigail tussen de correspondentie over percelen een brief van Gilbert Scott, met het poststempel *Roma*. Haar hart maakte een dwaas sprongetje, zoals altijd als ze haar naam geschreven zag in zijn nette handschrift. In de afgelopen maanden had Gilbert brieven gestuurd, zowel aan haar als aan Louisa. Abigail las gretig zijn beschrijvingen van zijn studie en de architectuur van Italië – soms met tekeningetjes in de kantlijn – en schreef plichtsgetrouw terug. Ze wist niet wat voor soort brieven Gilbert schreef aan Louisa. Abigail vreesde dat die van romantischer aard waren dan de brieven die zij kreeg, maar hoopte dat ze het mis had.

Ze trok zich terug in haar slaapkamer om Gilberts brief in afzondering te lezen.

Mijn beste Abby,

Hallo, oude vriendin. Hoe staat het leven in Londen? Ik stel me voor dat je je verveelt zonder mij om je te plagen en je door de stad te slepen om de St. Paul's te bekijken of de bouw bij Bethlehem Hospital of om een of andere lezing te horen. Italië is geweldig en je zou het fantastisch vinden. Maar ik zal je in deze brief niet overstelpen met details, uit angst dat ik je jaloers maak en je niet terugschrijft.

Je bent heel trouw geweest in het beantwoorden van mijn brieven, Abby. Dat stel ik meer op prijs dan je denkt. Hoe ik ook geniet van Italië en

van mijn studie, je mag gerust weten – omdat je me zo goed kent – dat ik me nu en dan wel eenzaam voel. Wat zou ik graag met je over het Piazza Venezia lopen en je het Forum Romanum laten zien!

Van Louisa heb ik al een tijdje niets gehoord. Net als jij schreef ze meteen terug toen ik net op reis was gegaan. Maar de laatste tijd is de stroom brieven opgedroogd. Ik hoop dat ze in goede gezondheid verkeert – net als jij en je ouders natuurlijk. Misschien heb ik iets verkeerd gedaan. Als dat zo is, dan was het onbedoeld. Zeg dat alsjeblieft tegen haar. Waren alle vrouwen maar zo makkelijk en vergevensgezind als jij, Abby.

In je laatste brief vroeg je welk gebouw ik hier het meest bewonderde. Ik vind elke dag een nieuwe favoriet. O, trouwens, ik kan beter gaan stoppen. Straks gaan we weg om de Basilica di Santa Maria del Fiore in Florence te bezoeken. Misschien vind ik weer een nieuwe favoriet.

Liefs, Gilbert

Abigail vouwde de brief op en drukte hem een ogenblik tegen haar borst, terwijl ze zich Gilberts knappe, eerlijke gezicht voorstelde terwijl hij hem schreef, de inkt op zijn vingers en het puntje van zijn tong uit zijn mond zoals altijd als hij zich concentreerde op een taak. Toen stelde ze zich voor dat ze arm in arm met hem door Rome liep...

‘Waar zit je om te glimlachen?’ vroeg Louisa in de deuropening van haar slaapkamer.

‘Alleen maar een brief van Gilbert.’

‘En wat heeft hij dit keer te zeggen? Weer langdradige beschrijvingen van zuilen en koepels, denk ik?’

‘Je mag hem lezen als je wilt.’ Abigail stak hem haar toe om te laten zien dat ze niets te verbergen had, in de hoop dat Louisa de hare zou laten lezen. Niet dat Louisa ooit enig teken van jaloeziesheid op haar oudere zus vertoonde.

Louisa wuifde het aanbod weg. ‘Later misschien.’

‘Hij vraagt waarom je hem de laatste tijd niet hebt geschreven,’ zei Abigail. ‘Hij is bang dat je ergens kwaad om bent.’

Louisa haalde bevallig een schouder op. ‘O, niets van dien aard. Ik heb het gewoon zo druk gehad met het beantwoorden van uitnodigingen en japonnen passen en zo. En nu Pasen voorbij is en het seizoen is begonnen... Nou ja, je weet nog hoe het is. Elke avond tot laat op, elke ochtend uitslapen en elke middag weg voor bezoekjes...’

Abigail had Louisa nooit verteld dat ze getuige was geweest van haar vertrouwelijke onderonsje met Gilbert, noch had ze gevraagd wat ze hem als afscheidscadeau had gegeven. Misschien was het tijd dat ze dat deed.

‘Louisa, ik weet dat je Gilbert iets hebt gegeven voordat hij wegging. Is het geheim of...’

Louisa knipperde verbaasd met haar ogen. ‘Heeft Gilbert je dat verteld, in zijn brief? Ik... heb hem een lok van mijn haar gegeven. Dat vind je toch niet erg? Want je hebt altijd volgehouden dat Gilbert en jij gewoon vrienden waren.’

Was dat zo? Abigail slikte. ‘Nou, ja. Goede vrienden.’

Had Gilbert *gevraagd* om een lok haar van Louisa? Droeg hij die misschien zelfs in een ring? Haar maag trok samen bij de gedachte en ze kon zich er niet toe zetten het te vragen. Ze wist niet of ze het wel wilde weten.

In plaats daarvan stelde ze zich ermee tevreden zusterlijk te zeggen: ‘Het is onbeleefd om brieven niet meteen te beantwoorden, Louisa. Je kunt toch minstens een paar regeltjes schrijven? Om hem ervan te verzekeren dat alles goed is en dat jullie nog steeds... vrienden zijn?’

Louisa liet zich in een fauteuil vallen, met verwaarlozing van haar gewone zorg voor houding en voorkomen nu alleen haar zus erbij was. ‘O, best.’ Toen grinnikte ze liefjes naar Abigail, met een plaaglichtje in haar ogen. ‘Of wil jij hem dat soms voor me vertellen als je terugschrijft? Want ik weet zeker dat jouw antwoord morgen op de post gaat.’

Algauw begonnen ze biedingen te krijgen op hun huis – het beste bod had als voorwaarde dat het merendeel van het meubilair bleef staan. Ze waren blij met het goede bod, maar als haar vader klaar was met het afbetalen van de garantie zou er toch weinig overblijven om aan nieuw onderdak uit te geven. Abigail was onvermoeibaar in haar pogingen, maar ze begon eraan te twijfelen of ze ooit een huis zou vinden dat hun allemaal paste.

Toen Abigail begin april met de huishoudster sprak over bescheidener menu's en andere bezuinigingsmaatregelen, kwam er een livreeknecht naar haar toe.

'Uw vader vraagt of u bij hem in de studeerkamer komt, juffrouw,' zei hij.

'O? Ik dacht dat hij een bezoeker had.'

'Dat klopt inderdaad.' De bediende boog en liep achteruit weg zonder verdere uitleg.

Abigail bedankte de huishoudster, begaf zich naar de studeerkamer en ging naar binnen.

Haar vader zat achter zijn bureau. Terzijde stond een man in het zwart, in de omlijsting van een van de ramen.

Met een onzekere blik op de man begon Abigail: 'U hebt om mij gevraagd, vader?'

'Eigenlijk heeft deze heer verzocht dat je je bij ons voegde.' Meneer Foster gebaarde naar de bezoeker – een man van een jaar of zestig, schatte ze. Niet lang, maar een gedistingeerde figuur in zijn zwarte geklede jas en antracietgrijze vest. De hoge witte boord van zijn overhemd omlijstte een boeiend gezicht; diep gelegen, halfdichte ogen onder zware, gebogen wenkbrauwen die zo zwart waren als de vleugels van een vleermuis. Diepe groeven liepen van beide kanten van een rechte neus naar zijn mondhoeken. Hij had een kleine snor en een puntbaardje – zijn wangen waren gladgeschoren. Zijn haar en baard waren zwart met een zilveren randje. Maar het waren zijn ogen waarvoor ze terugdeinsde. Intens en berekenend. Wetend en oordelend.

Ze was er vrij zeker van dat ze hem nooit eerder had gezien.

Ze zou hem zich zeker hebben herinnerd. Waarom had hij dan om haar aanwezigheid verzocht?

‘Hebben wij elkaar eerder ontmoet, meneer?’ vroeg ze.

‘Nee, juffrouw. Dat genoeg heb ik niet gehad,’ antwoordde hij, zonder genoeg te tonen in de huidige ontmoeting.

Haar vader stelde hen eindelijk aan elkaar voor. ‘Mijn oudste dochter, juffrouw Abigail Foster. Abigail, dit is meneer Arbeau. Hij is notaris.’

Abigail kreeg een knoop in haar maag. Kreeg haar vader nog meer moeilijkheden vanwege oom Vincents failliete bank? Kwam hij aankondigen dat ze verantwoordelijk waren voor nog meer geld? Abigail kneep haar hand tot een vuist. Ze hadden al te veel verloren.

Meneer Arbeau maakte een kordate buiging, toen richtte hij zich op en vouwde zijn armen achter zijn rug. Hij was een intimiderende persoonlijkheid met al zijn strenge elegantie.

Hij richtte zijn blik op een punt boven haar vaders hoofd en begon: ‘Meneer Foster, ik heb begrepen dat u te kampen hebt met een financiële crisis en dat het aanbod van een gerieflijke woning tegen een lage prijs op dit moment niet onwelkom zou zijn?’

Haar vaders gezicht betrok. ‘Ik stel het niet op prijs dat mijn privé zaken te pas en te onpas benoemd worden door vreemden, meneer Arbeau.’

‘Dan raad ik u aan geen kranten te lezen, meneer.’ De man wuifde sierlijk met zijn hand en Abigail merkte de gouden ring op aan zijn pink. ‘Ja, ja. U bent een trots man, dat begrijp ik. Maar niet te trots, hoop ik, om het bod dat ik u zal doen niet ten minste te overwegen.’

Haar vader kneep zijn ogen samen. ‘Welk bod? Ik neem aan dat u een *gerieflijke woning* te huur hebt?’

‘Niet ik, nee. Maar een cliënt van mij bezit een oud landhuis en heeft mij opdracht gegeven het u aan te bieden tegen zeer comfortabele voorwaarden.’

‘En wie is uw cliënt?’ vroeg vader.

De man perste zijn lippen op elkaar. ‘Een verre bloedverwant van u, uit een aanzienlijke, welgestelde familie in het westen van Berkshire. Ik ben niet vrij om meer te zeggen.’

‘Als hij familie is, vanwaar dan die geheimzinnigheid?’

De man bleef hem aankijken, maar gaf geen antwoord.

Haar vader keek nadenkend. ‘Ik heb inderdaad antecedenten in Berkshire, nu ik erover nadenk. Mag ik de naam of locatie van dit perceel weten?’

‘Pembrooke Park. Gespeld met twee o’s.’

‘Aha.’ Vaders ogen lichtten op. ‘Mijn grootmoeder van moeders kant was een Pembrooke.’

De man bleef hem strak aankijken, maar bevestigde noch ontkende de connectie.

In plaats daarvan zei meneer Arbeau: ‘U moet begrijpen dat u voornoemd perceel niet *erft*, want naaste familie leeft nog en het testament is nog niet bekrachtigd wegens een of andere kwestie over het eigendomsrecht. Maar de huidige executeur woont elders en wenst dat het perceel wordt bewoond – en als het mogelijk is door familie die het verdient.’

‘Ik begrijp het...’ Haar vader zette zijn vingertoppen tegen elkaar en Abigail zag dat hij overwoog of hij zich nu geveild of beledigd moest voelen om als *familie die het verdient* te worden beschouwd.

Meneer Arbeau vervolgde: ‘Het huis heeft twee etages en vijf slaapkamers. Evenals personeelsvertrekken, keukens en werkruimten in het souterrain. Een kerk, stallen en bijgebouwen. Vier hectare parkgrond, vijvers, boomgaarden en tuinen, hoewel jarenlang verwaarloosd.’

‘Maar zo’n groot landhuis,’ viel Abigail hem in de rede. ‘Ik ben bang dat het onze... mogelijkheden overstijgt.’

De man haalde een kaartje uit een binnenzak waarop een getal stond geschreven. Hij overhandigde het aan meneer Foster, die het op zijn beurt aan Abigail gaf. Abigail keek ernaar en trok verbijsterd haar wenkbrauwen op. Nieuwsgierig draaide ze het kaartje om. Op de achterkant van het eenvoudige visitekaartje stond alleen *Henri Arbeau, notaris*.

‘Dat is een ongewoon gunstig en inderdaad royaal aanbod,’ gaf Abigail toe. ‘Maar ik ben bang dat het personeel en de uitgaven om zo’n huis te beheren onze middelen te boven gaan.’

De notaris nam haar sluw op en richtte zijn antwoord tot haar. ‘Mijn cliënt had gelijk, zie ik, door te wensen dat u bij deze bespreking aanwezig zou zijn, juffrouw Foster.’ Hij haalde nu een strook papier uit zijn zak. ‘Ik ben bevoegd elementair personeel aan te nemen en te betalen, hoewel mijn opdracht zich niet uitstrekt tot Franse chefs of een horde livreiknechten.’ Hij keek naar de lijst op het papier. ‘U zult de beschikking krijgen over een kokkin-huishoudster, keukenmeid, knecht en twee dienstmeisjes. Persoonlijke bedienden – lijfknecht, kamenierster en dergelijke – moeten door uzelf worden betaald. Als u dat schikt.’

Abigail deed haar mond open om een ongelovige opmerking te maken, maar voordat ze er een kon bedenken, stak meneer Arbeau zijn hand op.

‘Voordat u mij of mijn cliënt nu een overdreven “gul” aanbod toeschrijft, moet ik u vragen uw verwachtingen en uw dankbaarheid te matigen. Het huis is achttien jaar dichtgespijkerd geweest.’

Abigails mond viel open. Ze maakte haar blik los van de vreemde om de reactie van haar vader te peilen. Zonk hem de moed net zo in de schoenen als haar? Waarom liet iemand een huis bijna twee decennia lang leegstaan? In wat voor staat zou het zijn?

Haar vader zei: ‘Mag ik vragen waarom men het zo lang leeg heeft laten staan?’

‘Het is niet aan mij om de beslissing van mijn cliënt in dit opzicht te beoordelen. Laat ik volstaan om te zeggen dat noch mijn cliënt, noch iemand anders in die familie er heeft kunnen of willen wonen.’

‘En het is niet eerder verhuurd?’

‘Nee.’ Meneer Arbeau ademde ongeduldig in. ‘Kijk hier. Mijn cliënt voelt aan dat uw familie een woning nodig heeft en wenst

in die behoefte te voorzien. Wees ervan verzekerd dat alles zal worden gedaan om het bewoonbaar op te leveren. Ik zal u er zelf heen begeleiden, dan kunnen u en uw dochter zelf beoordelen of Pembroke Park wellicht, na enige verbouwing, geschikt kan worden gemaakt. En als u bereid bent het perceel minstens een jaar te bewonen om de investering de moeite waard te maken, zal mijn cliënt de kosten dragen van reparaties, schoonmaak en vijf man personeel om het u redelijk comfortabel te maken.'

Abigail staaarde zonder iets te zien voor zich uit, terwijl ze de enorme uitgaven probeerde te berekenen die zijn cliënt bereid was te betalen, vergeleken met de bescheiden huur die werd gevraagd. Ze knipperde met haar ogen om de ongelijkheid. Ze voelde een steek in haar maag van onrust, van achterdocht. Had de kwestie met oom Vincent haar niet geleerd dat alles wat te mooi leek om waar te zijn dat gewoonlijk ook was? Maar ze konden zich het niet veroorloven zo'n kans te laten schieten.

Haar vader was zich minder bewust van de verbazingwekkende aard van het aanbod, of hij vond dat het hem gewoon toekwam. Hij zei: 'Ik neem aan dat de bedienden het huis voor onze komst in gereedheid zullen brengen?'

'Dat is een verkeerde aanname,' antwoordde meneer Arbeau beslist. 'Mijn cliënt is zeer vasthoudend op dat punt. U en jufvrouw Foster moeten erbij zijn als het huis voor de eerste keer sinds 1800 wordt ontsloten en geopend.'

Nu viel haar vaders mond open. 'Maar... waarom?'

'Omdat mijn cliënt dat wenst en bedingt.' Zijn toon nodigde niet uit tot verder informeren.

Haar vader boog zijn hoofd en dacht fronsend over de kwestie na.

De klok op de schoorsteenmantel tikte.

Meneer Arbeau raadpleegde opnieuw zijn lijst en vouwde hem weer op. 'Niet erg ver van het huis is een herberg. Als we ontdekken dat het huis onbewoonbaar is, bent u welkom om voor een periode tot veertien dagen in die herberg te slapen –

zolang u elke dag naar het huis teruggaat om toezicht te houden op de voorbereidingen van de bedienden.’

Hij stopte de lijst weer in zijn zak en zei op neerbuigende, bijna spottende toon: ‘Als dat uw goedkeuring kan wegdragen?’

Abigail wierp een steelse blik op haar vader en zag hem rood aanlopen. Uit angst dat hij de man met een scherpe terechtwijzing zou wegsturen, zei ze vlug: ‘Ach, dat is heel royaal, meneer Arbeau. Ik kan er geen bezwaar tegen hebben Pembrooke Park tenminste een bezoek te brengen. U, papa?’

Hij aarzelde en nam haar smekende blik in zich op. ‘Het lijkt me niet.’

Abigail waagde: ‘Is het huis gemeubileerd, of moeten we onze eigen spullen meenemen?’ Ze dacht aan het hoogste bod op hun eigen huis, op voorwaarde dat ze de meubels achterlieten.

‘Volledig gemeubileerd, ja,’ zei meneer Arbeau. ‘Ik ben nooit binnen geweest, maar mijn cliënt heeft me verzekerd dat u Pembrooke Park ingericht zult aantreffen als u het betreft. Onder het onvermijdelijke stof dan.’ Zijn ogen schitterden ironisch.

Was dit haar kans om de omstandigheden van haar familie te helpen verbeteren en het vertrouwen van haar vader terug te winnen?

Abigail hoopte maar dat ze haar vader niet weer op het verkeerde spoor zette. Ze trok haar schouders naar achteren en glimlachte gedwongen. ‘Nou, wij zijn niet bang voor een beetje stof, hè, papa?’

Toen ze een datum hadden afgesproken om Pembrooke Park te bezoeken, vertrok meneer Arbeau. Het was een opluchting toen de indringer met zijn verbijsterende aanbod vertrok.

Zal ze de schat en de liefde vinden die ze al zo lang zoekt... of wacht haar een heus gevaar?

Abigail Foster heeft alle hoop verloren. De enige man van wie ze houdt, kiest voor haar zusje. En alsof dat nog niet genoeg is, dreigt haar familie hun huis in Londen kwijt te raken als gevolg van financiële problemen. Maar dan doet een ver familielid een genereus aanbod: de Fosters mogen zijn leegstaande landhuis betrekken.

Enmaal in Pembroke Park treft de familie een vreemd tafereel aan. Het lijkt erop dat de vorige bewoners halsoverkop zijn vertrokken. De theekopjes vertonen sporen van opgedroogde thee en in de kasten hangen door motten aangevreten kleren. Nog vreemder is de waarschuwing van de plaatselijke predikant: pas op voor indringers die op zoek zijn naar de vermeende schat in Pembroke Park.

In de hoop de financiële situatie van haar familie te verbeteren, gaat Abigail zelf op zoek naar de schat. De anonieme brieven met aanwijzingen die ze vanaf dat moment ontvangt, leiden echter alleen maar tot meer geheimen.

Julie Klassen schrijft romans in de stijl van Jane Austen en de zusjes Brontë : vol historische details en intrigerende plots. Eerder verschenen onder andere *De juffrouw uit Devonshire* en *De dansmeester*.

Voorhoeve

ISBN 978 90 297 2363 3 NUR 342

9 789029 723633

www.uitgeverijvoorhoeve.nl